

[Hans Hedtoft.]

i den givne Situation. Set paa denne Baggrund tager Sagen — det tror jeg alle, ogsaa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, vil indrømme — sig noget anderledes ud, end han fremstillede den fra Talerstolen før.

Jeg vil gerne yderligere til Orientering oplyse, at Journalisternes Organisation efter den ulovlige Strejke har protesteret imod Typografernes Overgreb imod Ytringsfriheden, men ikke med et Ord angrebet eller bebrejdet „Social-Demokraten“ dens Holdning. Jeg vil yderligere føje til, at efter de Oplevelser, man var ude for under den ulovlige Strejke, har der fundet et Møde Sted i, jeg tror det hedder „Pressens Fællesindkøb“, en Organisation, Pressen har, og dér er det besluttet, altsaa af Pressen selv, at Stillingen ved fremtidige ulovlige Strejker skal være den, at intet Blad maa forøge sit Oplag.

Jeg betragter det som en Selvfølge, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard ikke paa nogen Maade skulde tjene nogen hverken personlig eller partipolitisk Skilling ved det, han sagde om „Social-Demokraten“, og jeg betragter det ogsaa som en Selvfølge, at han, efter de Oplysninger, jeg har givet ham her, fra denne Talerstol vil indrømme, at denne Sag ser lidt anderledes ud og ikke giver Anledning til de Udtalelser, det ærede Medlem tidligere paa Dagen har fremsat i Retning af at fordømme „Social-Demokraten“.

Christmas Møller: Det er ikke nødvendigt for mig at gøre særlig mange Bemærkninger paa dette Tidspunkt. De Bemærkninger, som jeg vilde have at fremsætte, hvis jeg skulde gennemgaa alt, hvad der er blevet sagt, ganske særlig af Statsministeren, vilde blive Gentagelser.

Jeg vil dog gerne sige til den højtærede Statsminister, at det kan jo ikke nytte, han blot kommer med et Postulat om, at der er Forskel paa den sydslesvigske Politik, som hans Udenrigsminister fører, og den, der blev ført under Ministeriet Buhl. Selve Kendsgerningerne viser det modsatte. Det, jeg imidlertid nu har hæftet mig ved, og som Statsministeren ikke kan sige noget imod, er dette, at netop fordi man under Samlingsregeringen var overbevist om, at man ikke skulde gaa videre og agitere saaledes, som det senere er sket, var der fra alle Sider Tilslutning til at arbejde for en Adskillelse administrativt af Holsten og Sydslesvig, hvilket var overmaade vigtigt. Denne Tilslutning har vi ikke nu, og det er Statsministerens og ene Statsministerens Skyld.

Jeg bebrejdede Partiet Venstre dets Stilling med Hensyn til Lønninger og Efterløn for Rigsdagsmænd. Det blev, efter Statsministerens Maade at diskutere paa, blot til, at nogle Venstremænd var borte ved Afstemningen. Af Venstres 38 Medlemmer var kun de 8—10 mødt, og det, efter at man havde truffet en Aftale om, at Flertallet i Grupperne vilde gaa ind for denne Sag — og vi andre efterkom denne Aftale; men det er jo den Maade, paa hvilken den højtærede Statsminister diskuterer.

Vi i Det konservative Folkeparti er af den Opfattelse, at paa samme Maade som der paa Grundlag af Landbrugsordningen fra i Fjor Sommer blev etableret saadanne Forhold, at Landbrugsproduktionen har været rentabel i indeværende Høstaar, maa Rentabilitet — ad hvilke Veje skal jeg ikke her sige — ogsaa skabes for det kommende Høstaar.

Med Hensyn til Forfatningsspørgsmaalet understreger jeg den højtærede Statsministers Udtalelse om, at Sagen ikke skal forhales. Statsministeren vil utvivlsomt ikke benægte — jeg erkender, at der har været meget Arbejde, og meget andet Arbejde —, at virkelig kommet i Gang i Forfatningskommissionen er man ikke endnu.

Finansministerens Maade at stille Finanslovens Tal op paa tror jeg ikke, man kan indvende noget imod, og som jeg adskillige Gange har sagt det, vil ogsaa Det konservative Folkeparti ikke blot være med til at skaffe Indtægterne til at dække eventuelle Underskud, men vi er ogsaa enige i Finansministerens Betragtninger med Hensyn til at skaffe Dækning for de Udgifter af Eengangsnatur, som overføres til § 26. Jeg understreger ogsaa gerne Finansministerens Ord om de gode Hensigter, som han har til i den kommende Tid at begrænse Udgifterne, og Støtte hos det konservative Parti vil han finde. I samme Aandedræt oplyser den højtærede Finansminister dog, at han er gaaet i Gang med Spørgsmaalet om de gamle Pensionister. Her skal jeg heller ikke kritisere Ministeren; men det er noget, som vil medføre en ny Udgift, oven i Købet en Udgift af endog længere varende Karakter end Eengangsudgifterne; ogsaa her har vi imidlertid den samme Opfattelse som Finansministeren, at en Ordning naturligvis maa træffes efter Tjenestemandslovens Vedtægtelse. Spørgsmaalet om Sygeplejerskerne og den Konflikt, der er til Stede eller truer, tror jeg ikke, det er megen Nytte til at diskutere paa nærværende Tidspunkt. Jeg tror, at man tjener det, der dog maa være Opgaven, at faa en Ordning, bedst ved at